

À UNA DONA

Hace una noche horrosa como la vida
que nos espera....

Jo so en lo camp d' aqueixa trista vida
Un castell enfonzat; la gent poruga
fá 'l senyal de la creu tot allunyantse.
Mes no es tot dol: encar' en las esquierdas
dels murs negrenchs qu' están á punt de cáure,
quant se 'n van los voltors, per una estona
hi solen festejar las aurenetas.

¡Deu las ho pague!

Deu vos ho pach ¡oh sí! recorts dolcíssims
de mon primer amor, llantias de plata
qu' encar' cremeu devant d' un Deu fet trossos!
Fochs follets que á escarnir veniu la vida
dins un vell costellám, vostra llum blava
qu' esclaya 'l caminant á mí 'm consola.
Oh sants recorts que m' ajudeu á viure,
¡jo 'us beneheixo!

No 't sápigas pas greu, dona estimada,
 qu' esmente aquell amor, besada dolsa
 de nostres esperits. De ta hermosura
 no me 'n recordo pas, y tas carícias
 no las puch anyorar; ¡ja las somnío!
 Jo no t' anyoro á tú; jo sols anyoro
 aquell amor, aquell amor dels àngels
 que 'm feya creure.

¡Qui 'ns ha vist y 'ns vegés! Semblém, oh dona,
 dos morts de pesta qu' enterrar no gosa
 l' honrat fosser. Aquella ardenta flama
 de tos ulls esqueixats, ton front de verge,
 ton coll de tortra y ta boqueta d' àngel,
 tot lo temps se ho ha endut, y ¡ay! tantost ploro
 quant te veig caminar cap á la fossa
 malalta y lletja!

¿Y jo? ¡Deu meu! si me poguesses véurer
 jo crech, Dolors, que te 'n penedirias
 de lo mal que m' has fet. Si 'ls ulls esbado,
 no puch mirar la llum; si estench los brassos,
 no palpo res y la buydor m' ofega;
 y com he flastomat tantas vegadas,
 fins quant prego, oh Dolors, ningú m' escolta.
 ¡Quina tristesa!

¡Y ton recort, oh dona, me fa viure!
 y 'l servo dins del cor com l' orat serva
 sota la vesta que li cau á trossos
 falsa reliquia que no fa miracles.
 ¡Ditxós d' ell que pot creure una mentida!
 ¡Ay! jo fins d' aquell temps, quant eras meva
 y me ho deyas plorant, fins de llavoras
 me glassa 'l dupte.

Oh Dolors, ja la mort truca á ma porta
 y 'm trobo sol: ¡Deu meu, quina tristesa!
 Quant tantost lo bressol tots dos deixavam,
 dantnos las mans pera creuhar la vida
 enamorats com un parell de tortras,
 ¿qui nos haguera dit que no jauriam
 tots dos un jorn en la mateixa tomba?
 ¡Deu te ho perdone!

Tú fores, sí, tú fores la que débil
 al buf del temporal ¡ay! ajupires
 la pahorosa testa, aquella testa
 que jo havia besat tantas vegadas!
 Y fugires ben lluny, ben lluny per sempre
 sens dirme «adeu» tant sols... ¡y jo 'm moría!
 ¡Ay! ¿Saps que som tú y jo sobre la terra?
 ¿ho saps, oh dona?

Jo so lo pi qu' en lo rocám s' arrela,
 feréstech, aspre, que jamay se vincla
 sota 'ls núvols inflats de pedregada
 y baldament lo llamp del cel l' esberle!
 Tú, feble dona, ets l' eura fluixa y prima
 qu' en la pols s' arrossega llepant marges
 y en sos brassos hi estreny ¡quina vergonya!
 cualsevol arbre.

Tu no saps estimar. Lo amor puríssim
 que vessá Deu en eixa vall de llágrimas,
 l' amor què sempre creu y que may dupta,
 l' amor que viu d' amor sense esperansa,
 ¡no l' ha sentit pas may ton cor d' argila!
 Tú no sabs estimar, grapat de terra!
 Per ço Deu no ha volgut, oh feble dona,
 que fosses mare!!

Tú has entelat mos ulls que se fonian
mirant als teus, y tú has tancat los llavis
que paraulas d' amor no mes te deyan:
tú m' has robat la fe, m' has pres la vida,
y has fet d' un home un pahorós cadavre
que 's va desfent per dins, tot viu de fora!
Donchs jo t' estimo encar'. ¡Fins te perdono
y 't beneheixo!!

